

**Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien.
I. C. Praestantissimi Volumen ...**

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo
Vltimarvm Volvntatvm, Svccessionvm, & Legitimationum materias
distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm CXXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-96520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-96520)

acquistum, nā talis repudiatio sibi, & non alijs puta creditorib. obesse dē. Vel loquit de repudiatione nulla non ex illo defectu, de quo in d. l. is, qui heres, qā repudiaverit pendēte adōne, sed ex alio defectu ut ibi per cū: q̄ repudiatio sibi, & nō alijs nocere potuit. Alia q̄ in processu cā hinc inde inter partes agitata, & deducta fuerūt tam in iure, q̄ in facto, ita sunt ipsi dñs iudicib. nota, q̄ superius, q̄ Bonacursium, & Ioannē p parte Iacobi apposita fuerunt, ulterius non fore insistendum dixi. Multa ē doctē, & eleganter super his difficultatib. adduxit eximius iuriconsultus D. Gherardus Mazzolus Rhegiensis in sua declaratione, q̄ ipse unus ex auditoribus Rotæ Florentiæ, apud q̄ hec cā agebat, edidit. ¶ Cōcludo igit, q̄ ultimo loco substituti dñr ex vulgari substitutione cōprehensa in cōpendiosa, in qua illa adō, si sine filiis, expressa censet ēt expressa, quāvis adō, si sine filiis, à lege subintellecā iuxta terminos l. cū auus, & similiū ff. de cond. & demo. in dicta vulgari tacitē repetita non diceret, sed solū in fideicommissaria. Ex quib. infer, illud quoq̄ verissimum esse, q̄ pendente illa condōne non relictis filiis, (put in suspēso fuit, donec Nicolaus uixit) ij, q̄ ultimo loco fuerūt substituti, non potuerunt de iure ualidē hareditatem repudiare, seu adire: alioquin nihil egerunt, qā illius condōnis euentus expectari debuit: & idcirco Bonacursius, & Ioannes, qui cā adōne pendente repudiaverunt, sibi non præiudicarunt, quin eueniente conditione possint p parte sua adire, & tanquam vulgariter substituti partes suas hareditatis acceptare, nō obstante aditione facta per Iacobū, qui solum ad partem suam admitti potest. L. D.

S V M M A R I V M.

- 1 Prescriptio triginta annor. & ultra exceptio tollit oēm actionem realem, & personalem aduersus quamlibet psonā.
- 2 Prescribi nequeunt res à testatore alienari prohibita.
- 3 Fideicommissario agenti ad bona fideicommissa subiecta contra possessores etiam habentes iustum titulum, bonamque fidem non obstat prescriptio longi temporis.
- 4 Contra pupillos, durante pupillari etate, nulla alicuius temporis prescriptio currit.
- 5 Heres uēditori, si aduit hareditatē cū beneficio legis, & inuētiarij, pōt contra factū defuncti uenire, & bona ab illo, cui successit, alienata euincere, qñ ei iure proprio ius euincēdi cōpetit.
- 6 Heres, qui dicit se aduissē hareditatem cum beneficio legis, et inuentarij, debet probare inuentarium fuisse confectum.
- 7 Verba enunciatina, quæ alijs non solent probare, inter contra hentes probant.
- 8 Heres pupillus an dicat inuentariū confecisse ad hoc, ut sit heres cū beneficio legis, & inuentarij, si eius tutores tpe sua dationis, vel confirmationis tutelæ inuentariū confecerint, & postea in adeundo hareditatē cū dicto beneficio notarius, qui de primo inuentario fuit rogatus, se ad illud referat. Et an ex hoc satis dicatur probata inuentarij cōfectio usq; ad num. 13.
- 9 Notario credendum est in ijs, quæ ad sum officium pertinent.
- 10 Originali alicuius instrumenti, siue scripturæ amisso, de illius tenore qualitercunque constet, credendum est probationi, quæ alijs non fuisset legitima.
- 11 Relatio facta ad aliquod, quæ in unico tantum referri potest, perinde est, ac si expressē ad illud facta esset.
- 12 Consuetudo notarij, quam in scribendo protocollum seruare solius est, debet à iudice semper attendi.
- 13 Trebellianica computatur in fructibus perceptis per grauatiū, qui non sit de liberis testatoris.
- 14 Et de prohibitis per testatorem alienari detrabi non pōt, maxime quando in casu alienationis fideicommissi locus esset.
- 15 Alienatione bonorum fideicommissi facta à grauato, statim, & ipso iure restō fideicommissi facta censetur adeo, q̄ absq; alia restitutione dominium bonorum alienatorum dicitur in fideicommissarium translatum, & in euentum conditionis sibi ad

dicta bona rei vendicatio competit.

- 16 Per aditionem hareditatis simpliciter factam absque inuentario confunduntur iura, & actiones personales, non iurales.
- 17 Regula, quem de euictione tenet actio, eundem agentem repellit exceptio, limitatur, quando alienatio fuisse facta contra prohibitionem, & ea ipso iure nulla fuisse.
- 18 Prohibitio legis cum prohibitione hominis plus operatur, quam simplex legis prohibitio.
- 19 Post conclusum in causa nihil est producendum, neque admittendum absq; partis consensu.

E P I T O M E.

P Rescriptionem longi tps fideicommissario, maxime qui fuit pupillus, non obitare, & haredem pupillum aduissē hareditatem cū beneficio legis, & inuentarij, & confecisse inuentarium, quis notarius qui de aditione fuit rogatus, referat se ad inuentarium tutelæ, de quo similiter fuit rogatus, & bona alienata à defuncto, cui fideicommissarius successit, haresque fuit, posse euincere, & iure suo proprio uendicare, hic demonstratur.

C O N S I L I V M C X X I X.

I N cā nobiliū de Flubis & Iacobum de Machellis, litisq; consortes plura coram R. D. V. sæpius discussa, & uentilata essent examinanda, q̄ longam sanē indagationem exposcerent: Sed cum res coram doctissimo uiro agat, & in paucis ēt ueritas consistat, p aliquā informatione R. D. V. breui sermone utar. ¶ Opponit primo ipse de Flubis agentib. ex testō D. Vrlinæ de Flubis ad bona, de quib. in pcessu hī, occasione fideicommissi cōprehensi in dicto testō tam substituendo, q̄ phibendo alienationem oīum bonorum hareditatis iur. l. peto §. fratre ff. de leg. 2. l. qui Romæ §. cohæredes, ubi Alex. & Mod. ff. de uer. obl. cum sim. q̄ ipis obstat exceptio prescriptiois xxx. ann. & ultra, t p q̄ oīs actio realis, & personalis aduersus qualibet psonam tollit. l. licet, l. oēs C. de p̄scri. xxx. ann. Huic oppositioni dicti de Flubis agēs respōdent exceptio nē hmōi p̄scrip̄tionis illis nullo mō obitare multiplici respectu, primo qā t res à testatore alienari prohibita nequeunt p̄scribi l. 2. cum gl. ibiq; doc. id cōfirmant C. de usuc. p emp. Scdō qā in indiuiduo res in l. h. in §. fin. aut C. de iō de leg. ubi t fideicommissario agenti ad bona fideicommissi subiecta p̄ possessores ēt habentes iustum titulum, bonamq; fidem non obstat p̄scrip̄. longi tps, seu xxx. ann. Et si diceretur, q̄ illa inceptit saltem currere à die, quo fideicommissi adō fuit adimpleta l. cū nouissimi §. l. lud C. de p̄scri. xxx. ann. ergo in casu nō dicta p̄scriptio corrui, qā iā sunt elapsi anni xxx. à die, quo alienatio facta fuit, conditioq; fideicommissi euenit, R. D. V. q̄ t ex quo tpe alienationis, & p̄r adōnis adimpleræ filij Bolognini haredis grauati, q̄ uocati dñs, & ad dmōi bona ueniunt ex fideicom. erāt pupilli, & infantes, iō s illos durātē pupillari etate nulla alicuius tps p̄scriptio inchoari, nec perfici potuit, qā tps pupillaris etatis subducit l. si. C. in quib. cau. an in reg. rest. non est necel. & hī p canon. in c. i. de in. reg. rest. cū si. Facta ergo subductione huius tps pupillaris etatis clarissime constabit, nullam currere p̄scriptioem, & maxime xxx. ann. in qua pars aduersa fundare se uult, uelut ēt est de mente gl. in d. l. 2. C. de usuca. pro emp. Scdō s dictos de Flubis opponitur, q̄ cum ipsi haredes sint d. Bolognini, q̄ uēdidit, & alienauit, illi emptorib. de euictione tenentur, & iō agendo, seu euincendo ab emptorib. dicta bona, debēt excludi, quē n. de euictione tenet actio eundem agentem repellit exceptio l. uendicantem ff. de euic. l. exceptione C. eoti. R. d. d. huius fecit dñs.

obiectioni, illam non pcedere, qñ hæredes uen
toris quib. iure ppro ius euincendi competeret,
admittit hñdritatem patris cum beneficio legis, &
inuentarij: tunc. ex quo p aditionem iura sua non
confundant, sed illis illa remanent. possit ipsi 5 fa
ctum defuncti uenire, & euincere bona à patre, cui
successerit, alienata l. si. si uero ipse, & ibi gl. mag.
hoc in indiuiduo ponit, & post eā doc. C. de iudeli.
nam ob sectionē inuentarij hæres ex hñdri hære
ditate, illiusq; aditione nullū penitus dñum conse
qui debet, & perinde est, ac si non adiuisset, neq; hæ
res fuisset quoad iura, q ipsi hæredi in bonis, & hæ
reditate cōpetebant, ut in d. l. si. l. tiam. Sed ex op
posito dñ. nullum cum effectu, uel saltem inualide
confectu fuisse inuentariū: In quo aliqua difficultas
est, nam illi de Flubis, q dicunt se aduissē hære
ditatem cū beneficio legis, & inuentarij, cum hoc
intendū fū intentionis, pbare debent inuentariū
eorum noie confectum, & cum beneficio in
uentarij eorū noie à tutorib. fuisse aditā hereditatē
ipsi tūc tps essent infantes, atq; pupilli. iuxta ea,
ut in l. potuit, & in l. si infanti, iuncta l. si. C. de iudeli.
vnde cō legitimē non constet de aliquo in
uentario, adhuc uiget illa oppositio, quē de euictio
tenet actio, eundē agentē repellit exceptio. Sed
in fauorē dictorū de Flubis rñdetur, primo de adi
tione hereditatis facta cū beneficio legis, & inuen
tarij legitimē, & plenē constare p instm authenti
cum, in quo hñ. q tutores dictorū de Flubis illorū
noie cū beneficio legis, & inuentarij adiuerunt hæ
reditatem d. Bolognini corū patris, nec nō p plura
dñm publica facta inter dictos tutores, aliasq;
pñas, ac et confecta inter dictos tutores ex una,
utemq; aduersam ex alia: in quib. instm narratur,
q; enunciat, qualiter ipsi tanq tutores dictorū
de Flubis filiorū, & heredum d. Bolognini adiuerūt
cum beneficio legis, & inuentarij: ex quib. apparet,
utem aduersam fuisse, ipsiq; constitisse hæredi
tate cū dicto beneficio fuisse aditā, q a uerba enū
tata, q alias pbare, fidemq; facere non solent, in
re shentes pbant, fidemq; faciunt, ut uolunt doct.
cōter in auth. si quis in aliquo C. de edē. & in l. scie
tum ff. de uerb. obl. & canonistā in c. qm 5 de prob.
hoc nullum in se dubiū habet. Illud magis aduer
sant, q pars aduersa opponit, negando inuentariū
quod fuisse ab ipsis tutorib. confectū ad effectū
aditionis hereditatis cū beneficio d. l. si. C. de iure
delib. & in 5. hinc nobis in auth. de hered. & Fal. Sed
aliter rñderi pōt p parte dictorum de Flubis, q hoc
de stilo, & practica Bononiæ cōiter solere obserua
tūq; dñt, seu confirmantur tutores à iudice ipsis
pupillis, q tunc tps conficiantur inuentaria de bonis
pupillorū ad effectū, ut tutores bonorū admini
strationem hñc possint iux. l. si. Carb. tut. & l. q reper
toriū ff. de admin. tut. itaq; factū, & obseruatum est
in casu nro, put de hoc inuentarij ex publico instro
in actis p ducto constar. Deinde si dicti tutores ue
lant adire hereditatem noie pupillorū cum benefi
cio legis, & inuentarij, quo casu tpe aditionis, uel in
fra tps legitimū debet et confici inuentarium bono
rū hereditatis ad effectū, ne iura pupillorum, &
heredum p ditionem confundantur, & idē nota
mus, qui de primo inuentario, & de datione, & afir
matione tutorū fuit rogatus, sit et rogatus de adi
tione hereditatis, & de ipso inuentario, q non ali
ter ultra primam scripturam primi inuentarij aliud
scribat, sed notarius se referat ad primū inuen
tarium simpliciter, absq; q ultimum realiter iterū
describat: & hoc, ut euitent circuitus, & ne idē nota
rius frustra laboret. Quam practicā credo fuisse
probate ex stilo subscripto, & approbato à plurib.

peritis procuratorib. & notarijs ciuitatis Bononiæ,
quiq; aliter dicere uolunt, 5 ueritatē, & id q consue
tum est, ueniunt. Satis igit constare dñ. de inuēta
rio factō rōne aditionis hereditatis, nā stilo, & pra
ctica notariorū standū est l. si. C. de fideius. notant
canonistē in c. si. de consue. Bar. in l. semper in stipula
tionib. ff. de reg. iur. Fel. in c. ex literis de fid. instr. &
in c. inter dilectos col. 8. eo. ti. Lāfr. in c. qm 5 in uer.
instrumētorum pductiones de pbat. in 5. col. & est
bonus tex. in l. sed Iulianus §. q dr cum ibi not. ff. ad
Macedon. Præterea quis inuentarium aditionis nō
fuerit actualiter productum, sicuti primū tutelare,
tū ex hoc non sequit, quin illud factum dicatur, ut
5. item quia notarius in pocollo remitti se ad filiū
& filiciam, q cui credendum est in iis, q ad suum of
ficiū pertinent d. c. qm 5. ibiq; gl. & doc. l. si librarius,
& ibi Bar. ff. de reg. iur. cum sim. & pñr illi credendū
est, q illud inuentarium aditionis hereditatis scrip
serit, posueritq; in filo, seu filicia, sed pp casū rui
& incendij plenē probatum originale eius inuenta
rij deperditum, consumptumq; fuerit 7 Propterea
de illius tenore qualitercunq; pter, credendum est
pbatōni, q alias pp qualitatem cāe nō fuisset legi
tima, & maximē in casu nro, q de tenore stare p
ex instro inuentarij testatoris, q eodem mō fit, quo
fit fm aditionis hereditatis, & 5 per l. testium in fi.
C. de testib. l. si qs ex argentarijs in fi. & ibi doc. ff. de
eden. Rursus dico, q notarius in pocollo, referen
do se ad filiciā, seu ad filiū, uoluit se referre ad illud
inuentariū, q in filicia repertum fuit, q fuit unicū
inuentariū tutelare: 7 cum n. hæc relatio solū ad il
lud tutelare, q erat unicū, fieri potuerit, perinde
est, ac si expressē ad illud se retulisset, argō l. 2. ff. de
lib. & posth. cum ibi no. p Bar. & doc. Notarius igit,
qñ in pocollo mentionem facit de inuentario adi
tionis hereditatis referendo se ad filium, uoluit ad
inuentarium tutelare se referre, ut illud p utroque
actu sufficeret: qñ in authenticādo utrumq; sepa
ratim esset describendum ex cōi stilo: & hoc nota
rium uoluisse iudicio meo existimo: Et id cum in
filio inuentariū tutelare fuerit repertū, illud quoad
hereditatis aditionem prodesse debet. Præterea, ut
constat ex libro pocolli ipsius notarij, stilo, & cō
fuctudo eius fuit quasi oīa instm, & præcipuē tute
larum, & inuentariorū ponere, & describere in li
bro pocolli summarie, remittēdo se ad filium, seu
filiciā: in quo libro pocolli q plura hñdri instm ita
summarie posita reperiunt cum relatione ad filiū fa
cta, & pñr hoc mō constare dñ. de stilo, & consuetu
dine sua ad ea, q hñr p Bar. in l. semper in stipulatio
nib. ff. de reg. iur. Alijsq; prætermisist iudex semper
debet attendere stilo, & consuetudinem notarij, q
in scribendo pocollo seruare solitus est Bal. in
auth. si quis in aliquo C. de edē. & in l. 5. col. 5. C.
de fid. instr. Bar. & doc. in l. Gallus §. idem credendū
ff. de lib. & posth. Alex. post Bar. in l. si quis, seu in lar
gentarius in prin. ff. de eden. In extendendo aut id,
q summarie in pocollo cōtinet, debet fm formā
cōem extēdi, ut hñr p Alex. in l. si prius. §. j. ff. de aqua
plu. arc. cū alijs sup. allegatis. Et pfecto ē pars aduer
sa sibi scia certo scit, & p firmo tenet satis cōstare
de inuentario, alijsq; requisitis ad confectioem in
uentarij necessarij p aditione hereditatis, hoc est
de citationib. & de gridis, tū q de illis in pcessu cō
stat, & apparet, tum quia ultimo loco pars aduersa
opponit ipsis de Flubis agentib. q saltrē alienatio fa
cta p Bologninum ualere, & rata haberi debet quo
ad trebellianicā sibi debitā rōne restōnis iurib.
uulgarib. & hñr p doc. in l. Marcellus. §. res q ff. ad tre
bel. ubi est tex. & gl. ergo ipsi agentes saltē, quatenus
dicta trebellianica potuit comprehendere, sunt re
pellendi

- 13 pellendi. Cui ultima oppōni rōdetur primo, q̄ t̄ trebellianica computatur in fructib. pceptis p d. Bo-
lognum, q̄ non erat de liberis testatoris, vt in l. iu-
bemus C. ad Treb. & in l. fideicommissaria, ubi gl.
14 & doc. ff. eo. ti. Scđo respondet, q̄ t̄ de phibitis alie-
nari p̄ testatorem Trebellianica detrahi non pōt,
ut est tex. cum ibi not. p Bal. in auth. sed in ea. Cad
l. Falc. q̄ uerum esse maximē putat, q̄ testator ex-
pressē phibuisse alienationē bonorū, talisq̄ esset
alienationis phibitio, q̄ fideic. cōtineret, cui locus
esset solum ex ipso actū alienationis, ut in casu l. pe-
ro. §. fratre, ibiq̄ Bar. ff. de leg. 2. & h̄ in d. l. q̄ Rome
§. cohēredes. ff. de uerb. oblig. nam tunc indistinctē
mihi uerum v̄, q̄ is, qui fecit esse locum fideicom-
misso ex suo actū alienationis, non possit trebellia-
nicam detrahēre p̄ no. per Bal. in d. aut. sed in ea, iun-
ctis iis, q̄ h̄ in d. l. peto. §. fratre, & in d. §. cohēredes
Sed redeundo ad illud fundamentum, de quo su-
pra dictum est fundatum in illa regula, quē de eui-
dione tenet actio, eūdem agentē repellit exceptio,
aliter illi rōderi pōt, q̄ licet confectū non fuisset ali-
quod inuentarium, neq̄ hēreditas adita esset cū be-
neficio legis, & inuentarij, tñ in casu n̄o non dicat
confusa actio, q̄ competit, & competere pōt p̄ em-
15 ptorem bonorum fideic. subiectōrū. Nam pp̄ alie-
nationem bonorum factam ā grauato, statim & ip-
so iure censetur facta restō fideicommissi, adeo q̄
absq̄ alia uerbali, seu reali restōne dñum bonorū
alienatorum d̄ in fideicommissarium translatum,
sibiq̄ competit in euentum addōis rei uendicatio
ad dicta bona. l. si. §. si n̄ aut. C. cōia de leg. iuncta. l. san-
ctus in si. ibiq̄ doct. Cad Treb. & licet t̄ p̄ additi-
16 nem hēditatis simpliciter factam absq̄ inuentario
fundant iura, & actiones p̄sonales, non tñ confun-
dunt reales ut rei uendicatio, & hypothecaria, uel
ti h̄ p Bal. in l. si uxor C. de bon. auct. iud. possid. l. de
bitor in prin. ibiq̄ Bar. & lo. de Imo. ff. ad Treb. facit
l. cū §. si. iuncta gl. in prima rōne, & ibi Bart. ff. de
solutio. tradit plenē ab Alex. in l. debitori. C. de pa-
dis in l. col. cum seq. rei uendicatio igitur, q̄ cōpe-
tijt, & competit illis de Flubis p̄ emptorem, non p̄
17 tuit dici confusa. Præterea t̄ illa regula, quē de eui-
dione tenet actio, eundem agentem repellit excep-
tio, inter alias limitationes declaraf, & limitatur,
q̄n facta fuisset uenditio p̄ phibitionem, & rōne p̄-
hibitionis uenditio esset ipso iure nulla: tunc, n. is,
q̄ de euidione tenetur, non repellit, si ipse ad rē illā
agat, eamq̄ uendicet rōne sui dñij, q̄ penes ipsum
remanit, ut not. uoluit Spe. in tit. de emp. & uend. in
§. 3. in 3. & 4. col. in uers. item ponc, facit l. cēsemus.
C. de litigio. l. i. C. de p̄scrip. xxx. ann. l. quemadmo-
dum. C. de agric. & censili. l. i. Sed q̄n factū fuit fidei-
commissum ā testatore, q̄ ultra phibuit ēt expressē
alienationem, tunc alienatio facta p̄ mentem testa-
toris d̄ ipso iure nulla, & ex ea dñi non transferit,
tū q̄ a phibitio, testatoris censetur legis phibitio,
arg. §. disponat in auth. de nuptijs, tū q̄ a cōcurrit
duplex phibitio, legis v̄, q̄ phibet bona subiecta
fideicommisso alienari, auth. res. q̄. C. cōia de leg. l.
Marcellus. §. res. q̄ ff. ad Treb. item & expressa testa-
18 toris phibitio, de qua in testō h̄, & t̄ q̄ non operaf
simplex legis phibitio d. auth. res. q̄. v̄, q̄ dñum
in emptorem non transferatur, operatur phibitio
illa cum phibitione testatoris expressa, & sic du-
plex phibitio, v̄, q̄ alienatio sit ipso iure nulla,
atq̄ ex ea dñum in emptorem non transferatur, ut
est tex. cum gl. in c. cum uerum de cond. appof. & in
casu n̄o hoc uolunt Bar. & doc. alij magis cōiter in
l. filiusfam. §. diu. ff. de leg. i. probatur in aut. de alie.
& emphy. in §. sanctissimas, & no. in l. si. C. de reb. alie.
non alie. Sumus igitur in casu, quo hares grauati po-

tuit agere, & rem alienatam uendicare, non obstat
te illa regula, quem de euidione tenet actio, cū d̄
agentem repellit exceptio, q̄n p̄ alienationē factā
non fuit dñum in emptorem translatum, sed ipso
iure in fideicommissarium, ideoq̄ fideicommissa-
rius rei uendicatione agere pōt rōne sui dñij p̄ em-
ptorem possessorem, qui p̄ phibitionem emit, ac
ē quia per additionem hēditatis factam ā fideicō-
missaria, qui fuit hares grauati, dicta rei uendicatio
confusa non d̄. Quoad illud aut, q̄ pars aduerfa
post conclusum in cā instrum quoddam mādāt, &
ratificationis uult producere, non est insitēdū, q̄
19 t̄ post illud tps nihil est producendum, nec admit-
tendum absq̄ partis consensu, ut h̄ in c. cum dile-
ctus de fid. instr. gl. & doc. in c. q̄m p̄ in uer. conclusio
de prob. cum sim. Videat ēt R. D. V. super hoc alle-
gationes cuiusdam uiri doctissimi, ad quas tam in
hoc, q̄ in alijs, eas approbando, me remitto. L.D.

S V M M A R I V M.

- 1 Per simplicem diuisionem bonorum inter fratres factam non censetur remissum fideicommissum inter eos reciprocum.
- 2 Etiam si in instrum diuisionis sibi inuicem promiserint nihil contra diuisionē facere, vel uenire: quod falsum nu. 22. & 25.
- 3 Stipulatio generalis, & indefinita de non contrahendo in dubio debet limitari, intelligi, & restringi secundum naturam precedentis contractus.
- 4 Fideicommissum petendo quis non d̄ diuisioni contrahere.
- 5 Fideicommissum filie relictum per mortē fratris institutum dicitur extingui ex eo, q̄ testator inserit filiam pro oib. filijs relictis in testō debere certare esse contentiam.
- 6 Ius ex cā de p̄senti tñ intelligitur remissum, q̄n quis remittit alium oī ius, quod habet, vel habere sperat ex aliqua cā: scilicet si prolata essent uerba habentia tractum de futuro, & apta comprehendere iura competitura de futuro nu. 37.
- 7 Fideicommissum futuro, seu condonati, cuius condō pōdū euenerat non ēt remissum ex diuisione iniuncta facta, & si in ea dictū esset, q̄ promittunt contra diuisionē aliquid non facere, nec uenire de iure, nec de facto, & q̄ renunciant ad iniuncta iura, oīes, & actiones, q̄as, vel quas ante diuisionem habebant. Et quid inter scientes fideicommissum nu. 11. Secus in fideicommissum puro, & de p̄senti debito, & inter scientes nu. 9. Nec secus si prolata fuissent uerba apta comprehendere iura de futuro competitura num. 37.
- 8 Quicquid restricta ad iura p̄sencia non extendit̄ ad futura.
- 10 Promissio de non contrahendo contractui p̄cedenti iurata aliqua rōne de iure, vel de facto ēt non expressa tacite intelligitur.
- 12 Fideicommissus in trib. casib. absq̄ dubio non esse remissum, neque extingui hic ponitur: in alijs quoque casib. possit deicommissum dici remissum ostenditur num. 38.
- 13 Fideicommissi reciproci ius ad hoc, & p̄ diuisionem dicatur remissum, quid requiratur.
- 14 Per diuisionem hēditatis factam per laudum arbitrorum, in quos fuit compromissum de oib. litibus, & differentijs hēditatus ortis, & quæ in futurum oriiri possent quauis rōne, vel cā talis hēditatis, non dicitur remissum fideicommissum conditionale, cuius dies tempore facte diuisionis, vel compromissi nondum uenerat: declaratur infra nu. 39.
- 15 Quid si in instrum diuisionis diuidentes sibi inuicem cessissent esse iura, & actiones, & alter alterum quoad partes assignatas esset procuratorem in rem suam ita, ut ad mō posset pro dictis rebus agere, se ueri, & oīa facere, quæ ipse dñi constituerat facere posset, vel aucta esset clausula ad habendū, tenendū, & possidendū, uendendū, & alienandū &c. & quid de clausula in diuisionis instrum operentur, & nu. 25. & 31.
- 16 Testamenti, & fideicommissi in eo comprehensi scientiam diuidentes habuisse p̄sumuntur, ubicumque in instrumto diuisionis se ad testamentum, & contenta in illo referunt, aut de testamento aliqua est facta mentio.
- 17 Fideicommissus intelligitur remissum, si in instrumto diuisionis est facta aliqua mentio testamenti, in quo tales fideicommissi relicti continentur.